

VILLANELLE

Quand viendra la saison nouvelle,
Quand auront disparu les froids,
Tous les deux nous irons, ma belle,
Pour cueillir le muguet aux bois.
Sous nos pieds égrenant les perles,
Que l'on voit au matin trembler,
Nous irons écouter les merles siffler.

Le printemps est venu, ma belle,
C'est le mois des amants béni;
Et l'oiseau, satinant son aile,
Dit des vers au rebord du nid.
Oh! Viens donc sur ce banc de mousse,
Pour parler de nos beaux amours,
Et dis-moi de ta voix si douce: Toujours!

Loin, bien loin, égarant nos courses,
Faisons fuir le lapin caché,
Et le daim au miroir des sources
Admirant son grand bois penché;
Puis, chez nous, tout heureux, tout aises,
En paniers, enlaçant nos doigts,
Revenons rapportant des fraises des bois.

VILLANELLE

Wanneer het nieuwe jaargetijde komt
En de kou voorbij is,
Dan gaan wij beiden, mijn liefste,
Sneeuwkllokjes plukken in het bos.
Onder onze voeten schudden we de dauwdruppels af
die in het morgenlicht schitteren, af
En we horen de merels fluiten.

Het voorjaar is gekomen, mijn liefste,
De gezegende tijd van de geliefden.
De vogel, z'n vleugels gladstrijkend,
Zingt liederen op de rand van het nest.
O kom op deze mosbank
Om over onze mooie liefde te spreken,
En zeg me, met je zachte stem: 'Voor altijd!'

Ver, heel ver voeren onze schreden,
De opgeschrikte haas rent voor ons weg,
En ook het hert, dat zijn prachtig gewei
In de spiegelende beek bewondert.
Gelukkig en tevreden keren we dan
Naar huis terug, onze vingers verstrengeld,
En we dragen manden met wilde aardbeien.

LE SPECTRE DE LA ROSE

Soulève ta paupière close
Qu'effleure un songe virginal.
Je suis le spectre d'une rose,
Que tu portais hier au bal.
Tu me pris encore emperlée
Des pleurs d'argent de l'arrosoir.
Et parmi la fête étoilée,
Tu me promenas tout le soir.

O toi, qui de ma mort fus cause,
Sans que tu puisse le chasser,
Toutes les nuits mon spectre rose
A ton chevet viendra danser.
Mais ne crains rien, je ne réclame
Ni messe ni De Profundis.
Ce léger parfum est mon âme,
Et j'arrive du paradis.

Mon destin fut digne d'envie
Et pour avoir un sort si beau.
Plus d'un aurait donné sa vie,
Car sur ton sein j'ai mon tombeau,
Et sur l'albâtre où je repose
Un poète, avec un baiser, écrivit:
Cigît une rose,
Que tous les rois vont jalouser.

DE GEEST VAN DE ROOS

Open je oogleden, vluchtig
Aangeraaft door een maagdelijke droom.
Ik ben de geest van de roos
Die je gisteravond op het bal droeg.
Je nam me, nog vochtig van de
Zilveren tranen uit de gieter.
En op het stralende feest
Droeg je me de hele avond.

O jij, die de oorzaak was van mijn dood
Zonder dat je het verhinderen kon,
Iedere nacht zal mijn rozengeest
Aan 't hoofdeind van je bed komen dansen.
Maar wees niet bang, ik verlang geen
Mis noch een De Profundis.
Deze lichte geur is mijn ziel
En ik kom uit het paradijs.

Mijn noodlot was het, begeerd te worden
En een zo mooi lot te hebben.
Daarvoor zouden velen hun leven gegeven hebben.
Want op jouw boezem is mijn graf
En op het albast waarop ik rust
Schreef een dichter met een kus
'Hier ligt een roos
Die alle koningen zullen benijden.'

SUR LES LAGUNES: LAMENTO

Ma belle amie est morte,
Je pleurerai toujours.
Sous la tombe elle emporte
Mon âme et mes amours.
Dans le ciel, sans m'attendre, elle s'en retourna.
L'ange qui l'emmena,
Ne voulut pas me prendre.

Que mon sort est amer!
Ah! Sans amour, s'en aller sur la mer!

La blanche créature est couchée au cercueil.
Comme dans la nature tout me paraît en dueil!
La colombe oubliée pleure et songe à l'absent;
Mon âme pleure et sent qu'elle est dépareillée.

Que mon sort est amer!
Ah! Sans amour, s'en aller sur la mer!

Sur moi la nuit immense s'étend comme un linceul.
Je chante ma romance que le ciel entend seul.
Ah! Comme elle était belle et comme je l'aimais!
Je n'aimerai jamais une femme autant qu'elle.

Que mon sort est amer!
Ah! Sans amour, s'en aller sur la mer! Ah!

OP DE LAGUNEN: LAMENTO

Mijn geliefde is dood,
Ik zal voor altijd huilen.
In het graf heeft ze mijn ziel
En mijn liefde meegenomen.
In de hemel is ze, zonder op mij te wachten, teruggekeerd.
De engel die haar wegvoerde
Wilde mij niet meenemen.

Hoe bitter is mijn lot!
Ach, zonder liefde naar zee te gaan!

De witte gestalte slaapt in het graf.
Alles in de natuur schijnt in rouw te zijn!
De vergeten duif weent en droomt van de afwezige;
Mijn ziel huilt en voelt zich in tweeën gedeeld.

Hoe bitter is mijn lot!
Ach, zonder liefde naar zee te gaan!

De lange nacht strekt zich als een lijkwade over me uit.
Ik zing mijn lied dat alleen de hemel hoort.
Ach wat was ze mooi, en wat hield ik van haar!
Nooit meer zal ik een vrouw liefhebben zoals ik haar
liefhad.

Hoe bitter is mijn lot!
Ach, zonder liefde naar zee te gaan!

ABSENCE

Reviens, reviens, ma bien aimée!
Comme une fleur loin du soleil,
La fleur de ma vie est fermée,
Loin de ton sourire vermeil.

Entre nos cœurs quelle distance!
Tant d'espace entre nos baisers!
Ô sort âmer, ô dure absence!
Ô grands désirs inapaisés!

Reviens, reviens ma bien aimée!
Comme une fleur loin du soleil;
La fleur de ma vie est fermée,
Loin de ton sourire vermeil.

D'ici là-bas, que de campagnes,
Que de villes et de hameaux,
Que de vallons et de montagnes,
A lasser le pied des chevaux!

Reviens, reviens ma bien aimée!
Comme une fleur loin du soleil;
La fleur de ma vie est fermée,
Loin de sourire vermeil.

AFWEZIGHEID

Keer terug, keer terug, mijn geliefde!
Als een bloem, weg van de zon,
Is de bloem van mijn leven gesloten
Ver weg van je stralende glimlach.

Welk een afstand tussen onze harten!
Wat een een ruimte tussen onze kussen!
O, bitter lot! O, wrede scheiding!
O, onbevredigde verlangens!

Keer terug, keer terug, mijn geliefde!
Als een bloem, weg van de zon,
Is de bloem van mijn leven gesloten
ver weg van je stralende glimlach.

Van hier naar daar, zoveel land,
Zoveel steden en gehuchten,
Zoveel dalen en bergen,
Die de paardenhoeven vermoeien!

Keer terug, keer terug, mijn geliefde!
Als een bloem, weg van de zon,
Is de bloem van mijn leven gesloten
Ver weg van je stralende glimlach.

AU CIMETIÈRE: CLAIR DE LUNE

Connaissez-vous la blanche tombe,
Où flotte avec un son plaintif
L'ombre d'un if?
Sur l'if, une pâle colombe,
Triste et seule, au soleil couchant,
Chante son chant.

Un air maladivement tendre,
A la fois charmant et fatal,
Qui vous fait mal.
Et qu'on voudrait toujours entendre;
Un air, comme en soupire aux cieus
L'ange amoureux.

On dirait que l'âme éveillée
Pleure sous terre à l'unison
De la chanson,
Et, du malheur d'être oubliée,
Se plaint dans un roucoulement, bien doucement.

Sur les ailes de la musique
On sent lentement revenir
Un souvenir.
Une ombre, une forme angélique
Passe dans un rayon tremblant, en voile blanc.

Les belles de nuit, demi closes,
Jettent leur parfum faible et doux
Autour de vous,
Et le fantôme aux molles poses
Murmure en vous tendant les bras:

OP HET KERKHOF: MAANLICHT

Ken je de witte grafsteen
Waarop met klagende toon
De schaduw van een taxusboom valt?
Op de taxusboom een bleke duif
Treurig en eenzaam, bij zonsondergang
Haar lied zingend.

Een ziekelijk zachte melodie,
Bekoorlijk en dodelijk tegelijk.
Een melodie die pijn doet.
En die je voor altijd zou willen horen;
Een lied als een zucht uit de hemel
Van een verliefde engel.

Men zegt dat de herrezen ziel
Onder de aarde huilt
In samenzang met het lied.
En zich, over het vergeten-zijn
Zacht koerend beklagt.

Op de vleugels van de muziek
Voelt men langzaam terugkeren
Een herinnering.
Een schaduw, een engelachtige gestalte
Gaat voorbij in een trillende lichtstraal, in witte sluier.

De halfgesloten nachtschone
Verspreiden hun zwakke en zachte geur
Rondom jou.
En de schim met onduidelijke gestalte
Strekt de armen naar je uit en fluistert:

Tu reviendras!

Oh! Jamais plus, près de la tombe,
Je n'irai, quand descend le soir
Au manteau noir,
Ecouter la pâle colombe
Chanter sur la pointe de l'if
Son chant plaintif!

'Je zult terugkeren!'

O, nooit meer zal ik, naar het graf gaan,
Bij het vallen van de avond,
In haar zwarte mantel
Om naar de bleke duif te luisteren
Die in de top van de taxusboom
Haar klagende lied zingt!

L'ÎLE INCONNUE

Dites, la jeune belle,
Où voulez-vous aller?
La voile enfle son aile,
La brise va souffler.

L'aviron est d'ivoire,
Le pavillon de moire,
Le gouvernail d'or fin.
J'ai pour lest une orange,
Pour voile une aile d'ange;
Pour mousse un séraphin.

Dites, la jeune belle,
Où voulez-vous aller?
La voile enfle son aile,
La brise va souffler.

Est-ce dans la Baltique?
Dans la mer Pacifique,
Dans l'île de Java?
Ou bien est-ce en Norvège,
Cueillir la fleur de neige,
Ou la fleur d'Angsoka?

Dites, dites, la jeune belle, dites,
Où voulez-vous aller?

Menez-moi, dit la belle,
A la rive fidèle,
Où l'on aime toujours!
Cette rive, ma chère,

HET ONBEKENDE EILAND

Zeg me jonge schone
Waar wil je heen?
Het zeil strekt zijn vleugel,
De wind steekt op.

De roeispaan is van ivoor,
De vlag van zijde,
Het roer van puur goud.
Ik heb als lading een sinaasappel,
Als zeil de vleugel van een engel;
Als scheepsjongen een serafijn.

Zeg me jonge schone
Waar wil je heen?
Het zeil strekt zijn vleugel,
De wind steekt op.

Is het naar de Oostzee?
Naar de Stille Oceaan?
Naar het eiland Java?
Of is het naar Noorwegen,
Om sneeuwbloemen te plukken,
Of de bloemen van Angsoka?

Zeg me, jonge schone,
Waar wil je heen?

Breng me, zei de schone,
Naar de getrouwe oever,
Waar de liefde eeuwig heerst!
Die oever, mijn liefste,

On ne la connaît guère
Au pays des amours.

Où voulez-vous aller?
La brise va souffler!

Théophile Gautier (1811-1872)

Kent men nauwelijks
In het land van de liefde.

Waar wil je heen?
De wind steekt op!